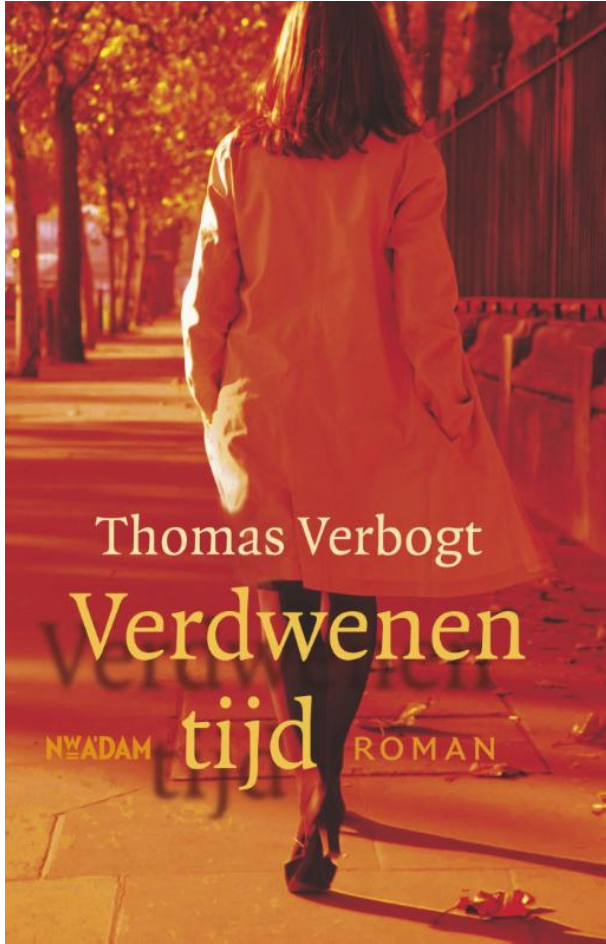

Verdwenen tijd

Taal:	Nederlands
Uitgever:	Nieuw Amsterdam
ISBN:	9789046810057
Auteur:	Thomas Verbogt
Verschenen:	10-01-2011
Genre:	Literaire fictie

[Verdwenen tijd.pdf](#)

[Verdwenen tijd.epub](#)

Welke gebeurtenissen uit je jeugd herinner je je later nog? Wat weet je van jezelf? En vooral wat niet, terwijl je het wel zou móéten weten? Een roman over schuld en het grillige regime van het geheugen. De hoofdpersoon van deze roman, Robert van Noorden, heeft zich verschanst in een schijnwereld waar hij zich op de automatische piloot weet te handhaven. Hij voelt zich daar redelijk goed bij, maar diep in hem knaagt er iets; hij kan er de vinger niet op leggen. Zijn emoties raken in een stroomversnelling als zijn vader overlijdt en intense en fragiele dagen uit een zomer van lang geleden zich onontkoombaar aan hem opdringen. Van zijn opgebouwde zekerheden blijft steeds minder over. Hij leert ook een raadselachtige vrouw kennen. Zij doet een klemmend beroep op zijn geheugen.

Ze jaagt hem terug in de verdwenen tijd, waar hij stuit op een angstaanjagende gebeurtenis die in belangrijke mate verklaart waarom zijn leven is wat het is. Verdwenen tijd is een melancholieke roman over de vraag in hoeverre je jezelf echt kent. Genomineerd voor de Longlist Libris Literatuurprijs 2010 'Verdwenen tijd is een prachtig, wijs, zeer toegankelijk en toch uiterst raadselachtig boek. Ik zoek naar het juiste woord, ja, ik heb het, Verdwenen tijd is een écht boek. [] Van zijn romans word je vrolijk; op een prachtige, zintuiglijke manier laat hij je de wereld van vroeger zien, de wereld van herinneringen, en tegelijkertijd toont hij de wereld van

nu. Maar zijn romans zijn meer: ze vervliegen niet, ze laten sporen na. [] Terugbladerend ontdek je de zinnen die je al lezend hadden moeten verontrusten, zinnen die bedekt vooruitwezen naar dit schokkende einde. Arie Storm, Het Parool Vakkundige dialogen, hechte thematiek, lichte toets. Optimisme en weemoed. de Volkskrant De perfecte instaproman voor het werk van Thomas Verbogt.

[...] Verdwenen tijd is het boek waarvan ik hoop dat hij daarmee tot de eredivisie van de literatuur doordringt. Pieter Steinz, NRC TV Thomas is een beetje een lievelingsschrijver van mij. Arie Storm, Tros Nieuwsshow Verdwenen tijd is een filosofisch boek dat fraaie, aandoenlijke wijsheden bevat over het achterlaten van de tijd en het grillige geheugen dat verbanden legt, maar op termijn niet meer de juiste. (...) Dan slaat het einde in als een paukenslag en blijft de lezer onthutst achter. Een fraai staaltje werk. Financiële Dagblad, Fleur Speet Hoe kan iemand zulke lichte zinnen schrijven als Thomas Verbogt? Zijn zinnen dartelen over het papier, ze staan speels te trappelen, klaar om alle kanten op te springen. HP/De Tijd Het gaat erom wat hij in lezers oproept over hun eigen verhalen en herinneringen en zo hoort het bij goede literatuur. [...] Juist de onnadrukkelijkheid van zijn vertelwijze, de bescheiden toonzetting ervan en zijn ingehouden stem, maken zijn werk indrukwekkend. Kees t Hart, De Groene Amsterdammer Thomas Verbogt is het schoolvoorbeeld van een geboren schrijver. VPRO Gids 'Verbogt verstaat inderdaad als geen ander de kunst om met jaloersmakende, ongedwongen dialogen en lichte toon een zekere weemoed en melancholie ten toon te spreiden. Dat lichtvoetige is doorgaans schijn bij Verbogt en zeker in de zeer geslaagde roman Verdwenen tijd. [...] Verbogt schrijft door het hele boek prachtige stukken over schuld, herinnering en de behoefte en het geluk van 'alleen zijn' zonder daarbij het altijd gevaarlijke 'eenzaamheid' uit te kauwen. [...] Thomas Verbogt weet uiterst helder te reflecteren. [...] De gedachten die daarbij worden ontsponnen zijn origineel en toch herkenbaar. [...] Verdwenen tijd is een boek dat je zo wegleest. Ogenschijnlijk lichtvoetig, maar onderhuids broeit er iets en Verbogt weet het als de Bolero van Ravel langzaam te laten aanzwellen naar het onvermijdelijke einde: niet sneller, maar wel steeds luider. Hij deelt vakbekwaam af en toe een speldenprik uit. Dat realiseer je je pas nadat je bij het einde bent. [...] Verbogt heeft zichzelf met de roman Verdwenen tijd werkelijk overtroffen.' Guus Bauer, Literatuurplein